

PHẦN 8

Bạch Lan nghe tiếng gõ cửa. Cô cứ ngỡ Nhất Thịnh, nên cô đến mở cửa
Bạch Lan lùi lại:

- Khải Nguyên!
- Không mời vào à?

Bạch Lan miễn cưỡng:

- Mời vào!

Bạch Lan cố làm ra vẻ tự nhiên:

- Anh Khải Nguyên dùng gì, em lấy!

Khải Nguyên ngồi xuống ghé.

- Anh chẳng uống gì cả! Anh chỉ ghé thăm em thôi. Và tặng cho em món quà.

- Em chẳng dám nhận!
- Đây là quà cưới của em mà! Chúc em hạnh phúc!
- Em cảm ơn anh.

Anh về đây, để em được nghỉ.

- Bạch Lan sợ anh ta nhắc lại chuyện cũ, nên cô đáp:
- Vâng! Em cũng cảm thấy mệt!

Bạch Lan sợ toát mồ hôi. Cô đóng thật chặt cửa phòng. Cô ngủ mà trong lòng thấp thỏm lo sợ.

Nhất Thịnh nhìn bà Bạch Cúc. Bà Bạch Cúc cầm đũa:

Dùng điêm tâm đi cháu, Khải Nguyên.

- Mẹ, Bạch Lan đâu?

Bà tươi cười:

Mới sáng sớm đã về nhà rồi.

Nhất Thịnh chép miệng:

- Hải Bằng lúc này hư lắm, nó say liên miên.

Bạch Cúc nhìn Khải Nguyên:

Khải Nguyên như trong nhà, nên bác không giấu Bạch Lan mà không có thai với Hải Bằng là bác bắt con gái bác về! Tụi nó tự nguyện chứ ai mà bắt buộc. Ăn ở với nhau trước rồi cưới, cưới rồi lại cơm chẳng lành, canh chẳng ngọt. Có buồn không?

Khải Nguyên hòa giải:

- Chuyện vợ chồng, gây đó rồi lại nói chuyện đó, hơi đau mà bác buồn.

Bạch Cúc đặt bát xuống bàn:

- Thì đó, lúc tôi thì giận hờn, sáng nay thì đòi về bên ấy chẳng kịp.

Nhất Thịnh hớp một ngụm nước:

- Vợ với con sau mà khổ quá! Nghe xong, chẳng dám cưới vợ.

Bạch Cúc cau mày:

- Con và Khải Nguyên đều lớn tuổi cả rồi, nên chọn cô nào vừa ý mà lập gia đình để lo làm ăn với người ta.

- Vâng! Cháu cũng đang tìm.

- Mẹ! Mẹ thấy Thủy Trúc thế nào?

Bà tròn mắt:

- Mẹ nghe Bạch Lan nói Thủy Trúc đã dờn nhà rồi mà mà, nên dám cưới Bạch Lan con bé ấy không có dự!

Nhất Thịnh:

- Vây sao! Lâu quá con chẳng gặp cô ấy.

Khải Nguyên pha trà:

- Có duyên ắt sẽ gặp lại!

Nhất Thịnh cười giòn:

- Vâng! Tớ cũng mong gặp lại cô ấy. Cô ấy rất xinh!

Bạch Lan hét lên:

- Anh là chồng mà chẳng quan tâm đến vợ con!

Hải Bằng bực dọc:

- Tôi mệt rồi! Tôi muốn được yên thân!

Bạch Lan tru tréo:

-Anh cưới tôi về làm kiếng sao? Có chồng mà phòng không chiếc bóng.

Hải Bằng dịu giọng:

- Cô đang có mang, cô phải giữ gìn cái thai.

Bạch Lan lớn tiếng:

Vậy anh cưới tôi, chẳng qua vì đứa con trong bụng.

- Tùy cô, cô muốn nghĩ sao cũng được! Tôi muốn ngủ!

Bạch Lan kéo Hải Bằng ngồi dậy. Anh bực bội thẳng tay tát vào má Bạch Lan. Bạch Lan khóc ré lên, Hải Bằng hét lên:

- Cô có im đi không.

Được, từ đây về sau, việc anh, anh làm, việc tôi tôi lo. Chẳng ai quan tâm đến ai.

Bạch Lan ôm gối qua phòng bên cạnh. Hải Bằng thấy mình quá tàn nhẫn, Anh ăn năn:

- Anh xin lỗi, anh...

Bạch Lan cười khẩy:

- Anh đừng tưởng tôi không biết, ngày nào anh cũng đến nhà Thủy Trúc để tìm hình bóng của cô ta. Được rồi! Từ nay tôi sẽ để cho anh sống với hình bóng của cô ấy.

Hải Bằng giơ tay rồi anh đập mạnh xuống mặt bàn:

- Cô theo dõi tôi đấy à!

Bạch Lan mắt long lên:

- Anh định đánh tôi nữa à! Đừng lo, tôi chẳng thèm để ý đến anh, mặc xác anh.

Nói xong, cô bỏ đi, Hải Bằng nhắm mắt chán chường. Anh chập chờn vào giấc ngủ. Hình bóng Thủy Trúc lại hiện về!

Kề từ hôm đó, Bạch Lan đi về thất thường. Hôm nay công ty Bạch Lan có mở tiệc, Cô trang điểm thật lộng lẫy, Hải Bằng can ngăn:

- Cô đi dự tiệc à!

Bạch Lan chọc tức:

- Tôi đi đâu mặc xác tôi!

Hải Bằng nghiêng răng:

- Tôi cảnh cáo cô, cô không được uống nhiều rượu.

Bạch Lan vẫn bướng bỉnh:

- Anh uống được thì tôi cũng uống được!

- Cô đang có mang!

Bạch Lan khiêu khích:

- Mặc nó! Chết hay sống đều có số cả!

Nói xong, cô bỏ đi thẳng. Bạch Lan, cố uống thật nhiều rượu. Bước đi chằng vững. Khải Nguyên bung hai ly sâm banh đến trước mặt cô.

- Mời cô! Chúc mừng cô.

Bạch Lan nghiêng đầu và cầm lấy:

- Cảm ơn!

Và cầm ly uống cạn. Cô trút ly và cười:

- Anh thấy không, tôi đã uống cạn. Tôi cũng biết uống rượu đấy chứ!

Tiệc tan, nhưng Bạch Lan vẫn ngồi uống một mình. Khải Nguyên bước tới giành lại chiếc ly:

- Cô không được uống nữa. Say rồi!

- Đàn ông các người đều cùng một thư. Các ông uống được mà sao phụ nữ chúng tôi không được uống.

Khải Nguyên dìu cô đứng lên, anh nói:

- Tôi đưa cô về nhà!

- Nhà nào?

- Nhà cô!

Bạch Lan xua tay:

- Tôi chẳng muốn về.

Bạch Lan rót rượu uống tiếp. Khải Nguyên bảo anh bồi:

- Anh dọn cho tôi một phòng.

Bạch Lan uống thật say. Khải Nguyên đành dìu cô lên khách sạn. Bạch Lan mỉm cười:

- Tôi muốn uống nữa!

- Vâng! Lên phòng đi, rồi cô muốn uống bao nhiêu cũng được!

Đặt Bạch Lan lên giường. Anh nhúng khăn ướt lau mặt cô. Bạch Lan nắm chặt tay anh:

- Anh Khải Nguyên đó à! Anh biết không, anh đã làm cha đứa con trong bụng tôi, là con của chúng ta, sau một đêm ân ái đã kết thành.

Khải Nguyên đứng bật dậy. Bạch Lan cười to:

- Tôi yêu Hải Bằng, định uy hiếp anh ta nhưng tôi đã lầm, trói thể xác nhưng tâm hồn anh ta vẫn luôn ở bên Thủy Trúc! Tôi đã thất bại rồi. Hấn và tôi chứ một lần ân ái!

Bạch Lan nói thật nhiều và cuối cùng nàng thiếp đi.

Khải Nguyên ngồi yên bất động. Thật ra, anh cũng đã lờ mờ hiểu chuyện, nhưng chưa dám khẳng định. Nay, chính Bạch Lan nói ra, vì anh càng tin chắc đứa con trong bụng Bạch Lan là con của anh.

Nửa đêm tỉnh giấc, Bạch Lan mở mắt, cô nhìn quanh quanh thấy thật lạ và Khải Nguyên vẫn ngồi đó đang hút thuốc. Thấy Bạch Lan tỉnh.

- Anh bước đến:

- Cô tỉnh rồi!

Bạch Lan bật ngồi dậy,

- Tôi phải về!

- Cô về để phòng không chiếc bóng. Về để rồi ôm lấy đau khổ à! Đày đọa, hành hạ bản thân.

- Mặc xác tôi!

- Anh không thể bỏ mặc em!

- Anh lấy quyền gì, mà ngăn tôi.

- Quyền làm cha!

- Nó không phải là con anh, nó là con của Hải Bằng.

Khải Nguyên nhìn thẳng vào mặt Bạch Lan:

Trong cơn say, em đã nói hết. Em chưa một lần nào ân ái với Hải Bằng thì làm sao có con với anh ta!

- Anh im đi!

Khải Nguyên nắm lấy tay cô:

- Em hãy nhìn vào hiện thực Hải Bằng không hề yêu em, chỉ yêu Thủy Trúc. Em đeo đuổi anh ấy chỉ làm khổ cả ba mà thôi!

Bạch Lan nước mắt ràn rụa:

- Em phải về!

Bạch Lan bước đi lao đảo, rồi ngã quỵ, Khải Nguyên bế cô lên giường. Bạch Lan nhắm mắt và từ trong khóe mắt hai giọt lệ ứa ra. Khải Nguyên nhẹ nhàng lau và anh anh như rót mật vào tai Bạch Lan:

- Em ngủ đi! Anh chỉ muốn được chăm sóc em và chăm sóc con thôi! Anh chẳng hề yêu cầu gì ở em! Phòng này anh đã thuê cho em khi thấy mệt mỏi có thể đến đây mà nghỉ. Được không em!

Bạch Lan ngủ thiếp đi. Khi tỉnh giấc thì không thấy Khải Nguyên, và cô chỉ thấy một mảnh giấy Bạch Lan, thức ăn sàng đã có sẵn. Em thức đây hãy đánh răng và súc miệng dùng nó. Chúc em ngon miệng. Và còn chìa khóa phòng anh để cạnh đây. Anh bận phải đi trước em. Khải Nguyên.

Bạch Lan đang đói nên cô ăn thật ngon lành. Đang ngồi trang điểm. Bỗng có bếng gõ cửa,

Bạch Lan hỏi:

- Ai đó!

Thưa bà! Ông Khải Nguyên báo mang thứ này đến cho bà.

Bạch Lan mở cửa, nhân viên đưa cho cô một túi đồ Bạch Lan mở ra xem. Một bộ đồ thật mát với một mảnh giấy "mong em vừa ý". Từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Cô cảm thấy lòng lâng lâng sung sướng khi được quan tâm.

Cô mặc vào và ngắm nghía trước gương:

- Anh ta cũng có con mắt tinh đời!

Nàng mỉm cười. Từ nay ta sẽ sống vì ta, vì con, sống thật thực tế, mà không đuổi bóng tưởng hình. Do đó, nàng thường xuyên vắng nha, nói dối là đi công tác xa.

Bạch Lan vừa đẩy cửa, đã thấy Khải Nguyên đứng sẵn ở đây:

- Anh đến rồi à!

Khải Nguyên mỉm cười:

- Em có vừa ý căn phòng này không?

Bạch Lan gật đầu:

- Em cảm ơn anh tất cả?

Khải Nguyên rót ly nước cam đưa cho Bạch Lan:

- Em uống đi cho khỏe.

Bạch Lan mím môi.

- Anh ngồi đi!

Khải Nguyên lắc đầu:

- Anh chỉ ghé qua thăm em, xem em có vừa ý căn phòng này không. Anh về!

Khải Nguyên bước được vài bước. Bạch Lan gọi Khải Nguyên với giọng thật dịu dàng:

- Khải Nguyên!

Khải Nguyên quay lại, Bạch Lan cúi xuống:

- Anh không muốn thăm con chúng ta sao?

Khải Nguyên bước đến gần cô, Bạch Lan cầm lấy tay anh đặt lên bụng cô. Khải Nguyên xoa nhẹ, anh hỏi:

- Nhóc có đẹp không em!

Bạch Lan cười thành tiếng:

- Mới có một tháng thì thai chưa có mái đầu!

- Thế sao!

Khải Nguyên quỳ xuống, đặt tay lên bụng của Bạch Lan. Anh lắng nghe:

Anh nghe nói nói: "mẹ ơi! Mẹ hãy ăn thật nhiều để nuôi con mẹ nhé!"

Khải Nguyên kéo cô ngồi xuống ghé.

- Em ngồi xuống đi, có thai đứng hoài không tốt Bạch Lan chớp mi:

- Tại sao, anh tốt với em vậy?

Khải Nguyên tự nhiên:

- Vì em đang nuôi con anh!

- Chỉ có lý do đó thôi sao?

Khải Nguyên ngập ngừng:

- Vì anh yêu em! Sau đêm đó, anh nhớ mãi khuôn mặt của em!

Bạch Lan thú nhận:

- Thật ra em cũng chẳng quên đêm đó, tuy em cứ ngỡ anh là Hải Bằng, nhưng thực tế em cũng nhận ra anh là ai. Em sẵn sàng hiến dâng, nên em chẳng hề hối hận.

Khải Nguyên nắm chặt lấy tay cô:

- Anh yêu em! Anh yêu em!

Cô tựa vào vai anh:

- Em cũng yêu anh! Đêm nay anh ở đây với em nhé!

Khải Nguyên gật đầu. Anh bế Bạch Lan lên giường. Sự khát khao, cộng với niềm yêu thương mãnh liệt. Họ trao cho nhau những nụ hôn cháy bỏng. Bạch Lan úp mặt lên ngực Khải Nguyên.

Cô lấy tay xoa nhẹ đôi vai trần của anh. Cô mỉm cười:

- Anh người biển, sao da anh trắng thế?

Khải Nguyên đưa bàn tay cô lên hôn:

- Bộ ai người vùng biển cũng đen hết sao?

Bạch Lan hôn lên môi anh, cô tò mò:

- Anh đã đến với bao nhiêu người rồi?

Khải Nguyên lắc đầu:

- Không nhớ!

Bạch Lan mím môi, và cô buông Khải Nguyên. Hèn chi, anh...

Khải Nguyên ngồi dậy:

- Nhưng với anh, em là người đề cho anh lưu luyến. Anh hứa từ nay, anh sẽ không gặp bất cứ người nào nữa, chúng mình cưới nhau em nhé. Bạch Lan vẫn hờn dỗi, Khải Nguyên xoa người Bạch Lan. Bạch Lan lấy tay vẽ vẽ lên ngực anh. Khải Nguyên nắm lấy tay cô:

- Hết giận anh chưa?

Bạch Lan nghiêm giọng:

- Em lấy quyền gì mà hờn anh?

Khải Nguyên đặt tay lên bụng Bạch Lan:

- Lấy quyền làm mẹ của con anh! Nhưng giờ đây thì anh phải có quyền làm cha của con anh.

Vừa nói Khải Nguyên hôn tới tấp lên người Bạch Lan. Họ đến với nhau nhẹ nhàng nhưng lại nồng nàn, tình ý!

Bạch Lan cựa mình. Cô mở mắt thì thấy Khải Nguyên đang chăm chú nhìn cô, Bạch Lan, lẩn qua ôm lấy người anh. Cô mỉm cười:

- Anh không ngủ sao?

- Anh muốn được ngắm em!

Bạch Lan nũng nịu:

- Ngắm chán chưa?

Khải Nguyên im lặng. Bạch Lan ngồi dậy, cô với lấy chiếc áo ngủ định khoác lên người, Khải Nguyên ôm lấy cô, anh thủ thủ:

- Anh ở với em ngày nay được không?

- Em phải đi làm!

- Anh chẳng muốn rời em!

Khải Nguyên hôn lên môi cô. Bạch Lan lắc nhẹ:

- Hay chiều chúng ta sẽ gặp!

Khải Nguyên buồn thiu, Bạch Lan dí lên trán anh:

- Giận em hả? Được rồi, em sẽ ở lại với anh đến 9 giờ rồi chiều nay, chúng mình sẽ gặp lại.

Khải Nguyên ghì Bạch Lan thật chặt. Bạch Lan nhắm mắt tận hưởng những hạnh phúc do Khải Nguyên mang đến.

Hải Bằng đặt va ly xuống giường. Anh vào phòng tắm. Anh muốn tắm để rũ bỏ tất cả bụi bặm bám trên người.

Hải Bằng cảm thấy thoải mái, nhưng trên đôi mắt anh vẫn còn đọng nét ưu phiền. Anh thở dài, anh định đến nhà Thủy Trúc. Bạch Lan xuất hiện ngăn lại:

- Em muốn nói chuyện với anh:
- Một chốc nữa, anh trở về rồi nói!
- Không, em muốn nói bây giờ!

Hải Bằng ngồi xuống ghế. Bạch Lan ngồi đối diện, anh nhìn cô:

- Em nói đi!

Bạch Lan nói thật chậm rãi và rõ:

- Em muốn li dị!

Hải Bằng thảng thốt:

- Ly dị!
- Phải! Chúng ta trên danh nghĩa là vợ chồng, nhưng thực tế, em và anh chưa hề sống với nhau một ngày nào!

- Vậy còn đứa eon trong bụng em?

- Nó là con của em và Khải Nguyên. Vì quá yêu anh, nên em không từ thủ đoạn nào cả. Em biết việc anh và Thủy Trúc yêu nhau. Nhưng em đã lầm, trối thể xác anh, chứ không trối được linh hồn anh. Do đó em muốn xin lỗi anh.

Hải Bằng ngồi im bất động. Bà Thùy đứng bên ngoài nghe rõ mồn một. Bà bước vô:

- Cô quá lắm! Cô thật là người chẳng có lương tâm!

Hải Bằng ôm lấy mẹ:

- Mẹ đừng trách cô ấy. Lỗi một phần cũng do con. Con muốn được mẹ cho con toàn quyền quyết định.

Bà Thùy ôm con:

- Được!
- Mẹ về phòng đi!

Anh quay sang Bạch Lan:

- Khải Nguyên biết việc này chưa?

Bạch Lan gật đầu:

- Anh Khải Nguyên rất yêu em! Em mong anh rộng lòng tha thứ!

- Bây giờ em muốn ly dị! Được, ngày mai chúng ta sẽ ra tòa xé hôn thú. Chúc em hạnh phúc.

Bạch Lan mỉm cười qua màn lệ:

- Em cũng chúc anh sớm gặp lại Thủy Trúc.

Bây giờ, em xin chào tạm biệt. Gặp bác Thùy, anh nói bác hãy tha thứ cho em.

Hải Bằng cười:

- Được, anh sẽ nói.

Hải Bằng thở phào nhẹ nhõm. Anh nở nụ cười thật tươi. Anh lấy xe phóng thật nhanh đến nhà Thủy Trúc. Anh ngắm nhìn ngôi nhà, lòng tràn đầy niềm tin. Anh say sưa ngắm bức chân dung của Thủy Trúc. Anh sờ nhẹ lên bức hình với nụ cười hớn hở:

- Anh sẽ đi tìm em!

Hàn Dương vỗ tay:

- Chà! Sau một tuần hạnh phúc trông có vẻ vui vẻ và đầy sức sống hơn xưa! Vậy mà còn đến đây tìm bóng dáng của người xưa.

Hải Bằng nhăn nhó:

- Nói gì mà độc mồm, độc miệng đến thế! Kim Anh đâu?

- Cô ấy tới bây giờ!

Kim Anh chắc lưỡi:

- Chà, cũng không quên người xưa hả?

Hải Bằng trầm giọng:

- Vì mình và Bạch Lan đã chia tay rồi. Ngày mai sẽ ra tòa xé hôn thú.

Hàn Dương và Kim Anh, cả hai đều ngạc nhiên:

- Hả! Ly hôn?

Hải Bằng chậm rãi kể lại mọi chuyện cho hai người nghe. Kim Anh giậm chân:

- Cô Bạch Lan thật là làm chuyện động trời!

Hàn Dương khịt mũi:

- Cô còn lương tâm đó, nếu không là cho cậu cảm sừng luôn. Đàn bà yêu thật là đáng sợ!

Hàn Dương né người tránh cái néo của Kim Anh, chạy vội đến Hải Bằng:

- Thấy chưa!

- Vậy, tớ phải bắt đầu đi tìm Thủy Trúc!

Chúng tớ sẽ tìm giúp cậu! Để bắt hai người làm phù dâu cho bọn tớ.

Hải Bằng suýt xoa:

- Được thôi, bọn tớ sẽ làm đẹp lòng cô dâu và chú rể.

Nói xong Hải Bằng cười khanh khách. Kim Anh cũng cười theo:

Lâu rồi, mới thấy anh Hải Bằng có nụ cười rạng rỡ.

- Anh càng rạng rỡ hơn khi gặp lại Thủy Trúc!

Nói về Thủy Trúc và bà Thanh Thủy. Họ rời Sài Gòn, lên tận cao nguyên để sống. Hai người họ sống nhờ vào một người bà con xa. Họ rất tốt bụng.

Thủy Trúc xin được một chân thư ký. Hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm. Cô mỉm cười soi mình trước gương. Cô mặc chiếc áo dài màu tím hoa cà. Bà Thanh Thủy nhìn con:

- Con đi đi!

Thủy Trúc cầm xách tay:

- Con đi mẹ nhé!

Bà Thanh Thủy cũng bày hàng ra bán phụ họ. Bà Thái Nhân đỡ lấy:

- Chị để em làm! Chị bệnh thì nên nghỉ đi cho khỏe!

Bà Thanh Thủy tiếp tục bày hàng:

- Đâu có! Bệnh chị như giả đò vậy. Nhưng từ lúc lên đây, nhờ khí hậu mát mẻ nên chị khỏe đi rất nhiều.

Bà Thái Nhân mỉm cười:

- Có chị và Thủy Trúc lên ở cho nhà đỡ hiu quạnh. Chứ thằng Khôi Vũ nó đi làm xa, có khi cả tháng mới về!

- Chị cảm ơn em nhiều lắm!

Bà Thanh Thủy và bà Thái Nhân nói rất hợp ý. Họ cười nói luôn miệng.

Thủy Trúc tần ngần đứng trước công ty, thời trang "Hoa Mai" Công ty khá đồ sộ. Cô hít một hơi thật sâu và bước vào. Cô tìm đến phòng giám đốc để trình diện. Cô gõ nhẹ cửa. Một tiếng nói lạnh lùng vọng ra:

- Mời vào.

Thủy Trúc đẩy cửa bước vào. Cô tiến đến trước mặt giám đốc:

- Thưa, tôi đến nhận việc.

Ông ta nhìn cô từ đầu đến chân:

- Cô là Thủy Trúc!

- Thưa! Vâng!

Ông đẩy tập hồ sơ về phía cô:

- Cô về phòng, đánh cho tôi tập hồ sơ này, khi xong mang đến đây cho tôi!

Thủy Trúc cầm tập hồ sơ:

- Xin chào!

Cô bảo ông Lộc hướng dẫn nơi làm việc cho cô.

- Vâng!

Thủy Trúc lùi ra và nhẹ nhàng khép cửa. Cô thở phào nhẹ nhõm "Người gì quá lạnh lùng".

Thủy Trúc được ông quản đốc Lộc dẫn đến phòng làm việc:

- Đây là phòng của cô!

- Vâng!

- Cô làm việc đi, tôi bận!

- Dạ!

Thủy Trúc nhìn quanh gian phòng, cũng khá rộng rãi và sạch sẽ, cô ngồi vào bàn làm việc. Cô mở tập hồ sơ. Cô bắt làm việc. Chỉ một loáng là Thủy Trúc đánh xong, cô rón rén đến cửa phòng giám đốc, cô gõ cửa:

- Thưa, giám đốc!

- Lại là cô không làm việc còn dẫn đây làm gì?

- Dạ!

Ông cắt ngang:

- Thắc mắc chỗ nào?

Thủy Trúc:

- Dạ không! Tôi đã đánh xong rồi!

Ông giám đốc nhìn người:

- Cô đã đánh xong!

- Dạ, vâng!

Bây giờ Thủy Trúc mới có dịp nhìn kỹ ông giám đốc. Còn rất trẻ, chắc chỉ lớn hơn Thủy Trúc vài tuổi, mà sao ông ta lại lạnh lùng đến thế. Cô nhìn trên bàn, tên ông ta là Nguyễn Trọng Nam.

Ông lật từng trang một để xem. Và ông vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng:

- Cô làm tốt lắm! Vậy cô đánh cho tôi bản kế hoạch này!

- Vâng!

Thủy Trúc quay lưng. ông gọi giật:

- À này, cô nói tiếng Anh giỏi chứ!

- Dạ, cũng tạm được!

- Được rồi! Cô đi đi!

Thủy Trúc ngồi xuống và xem sơ qua kế hoạch, cô cảm thấy chưa vừa ý, nên quay lại phòng giám đốc.

- Thưa giám đốc!

Trọng Nam cau gắt:

- Xong rồi à?

- Thưa! Bản kế hoạch tôi chưa thấy hợp lý ở chỗ này. Vì không nên đặt mục này mà nên đưa xuống bên dưới sẽ hợp lý hơn. Nó sẽ gây ấn tượng tốt khi người xem xong các tiết mục bên trên.

Thủy Trúc nói một loạt ý kiến của mình.

Trọng Nam lừ mắt, đây là lần đầu tiên, có một cô gái dám góp ý anh một cách thẳng thừng:

- Cô đừng có lộn xộn:

Thủy Trúc vẫn giữ vững lập trường của mình và cô bắt đầu tìm cách thuyết phục ông giám đốc trẻ mà cổ hủ này. Cuối cùng dù khó tính cách mấy, Trọng Nam cũng đã bị Thủy Trúc khuất phục.

Thủy Trúc hớn hờ về chỉnh sửa bản kế hoạch theo ý mình. Thủy Trúc đi khỏi, Trọng Nam thấy khó chịu, khi tài năng của anh bị xúc phạm, anh tự hứa lòng, lần sau anh sẽ lập kế hoạch thật kín kẽ. Thủy Trúc đừng hòng lên mặt dạy đời anh.

Trọng Nam lạnh lùng, nay bị Thủy Trúc sửa lưng anh càng trở nên khó gần hơn. Anh nghĩ, chắc cô ta định lấy lòng giám đốc đây. Đừng có hòng mà đồn ngã được anh.

Thủy Trúc cố làm việc thật nhiều, làm việc liên tục để cố quên hình ảnh của Hải Bằng. Hình bóng của người xưa vẫn còn in đậm trong cô.

Thủy Trúc chẳng mấy quan tâm đến thái độ của Trọng Nam mà cô thấy không hợp lý là góp ý để bảng kế hoạch hoàn thiện hơn.

Nhấp nhoáng là cô đánh sắp xong bảng kế hoạch. Nhìn đồng hồ chỉ 11 giờ 30. Cô mỉm cười, mình sẽ đánh nốt phần này rồi nghỉ.

Đang chăm chú công việc. Giọng nói lạnh lùng lại vang lên:

- Đến giờ nghỉ rồi! Tôi không có yêu cầu cô làm thêm đâu, định làm nỏ à!

Thủy Trúc tròn mắt, cãi lại:

- Tôi chẳng cần ông trả tiền thêm cho tôi đâu!

Trọng Nam gắt lên:

- Nhưng tôi chẳng thích bóc lột ai cả!

Nói xong, anh ta bỏ đi. Thủy Trúc tức anh ách. Anh ta nói mình muốn làm nỏ, anh mới là người khàclạ đấy, cồhủ, cụ non, thật là khó chịu.

Trọng Nam đang chăm chú xem bảng kế hoạch do Thủy Trúc đánh. Anh tỏ vẻ hài lòng.

Xem xong, anh nhấn chuông:

- Cô Thủy Trúc, tôi cần gặp cô!

Thủy Trúc trề môi nhại lại:

Cô Thủy Trúc, tôi cần gặp cô!

Người gì giọng nói toàn mùi ra lệnh. Thủy Trúc hất lại mái tóc. Cô vừa đến cửa đã nghe giọng sắc lạnh vang lên:

- Cô vào đi!

- Thưa ông!

Cô xem xấp tài liệu này, sau đó soạn thảo, cho tôi một chương trình. Nếu khó khăn, cô lên gặp tôi.

Thủy Trúc cắc cớ:

- Dạ tôi chỉ được xem ở tại công ty hay được mang về nhà! Vì ông chỉ cho phép nhân viên làm trong giờ hành chính. Còn ngoài giờ thì ông bảo ông không muốn mang tiếng là người bóc lột.

Trọng Nam quát mắt, gần từng tiếng một:

- Tùy cô, sáng ngày mai cô phải lập bảng kế hoạch xong! Cô ra đi!

Thủy Trúc tỏ vẻ bực bội. Cô bước ra và đóng cửa một cái "ầm".

Bà Thanh Thủy chờ con từ ngoài cổng:

- Hôm nay con làm có vui không?

Bà Thái Nhân xen vào:

Thủy Trúc giới thiệu thế kia, việc gì mà làm chẳng được.

Thủy Trúc nở nụ cười cho mọi người an tâm:

- Công việc cũng tạm ổn! Di Nhân lại quá khen con rồi.

Để thoát khỏi sự hỏi han của mẹ và dì, Thủy Trúc reo lên:

- Con đói quá rồi! Cho con ăn đi!

Bà Thanh Thủy cốc đầu con:

- Con có chứng này là xấu nhất.

Thủy Trúc le lưỡi và chạy nhanh vào nhà. Bà Thái Nhân nhìn theo:

- Con gái chị xinh quá!

Thủy Trúc thay đồ, và dọn bàn ăn thật nhanh, giọng Thủy Trúc vọng lên nhà:

- Mẹ ơi! Dì ơi xuống dùng cơm!

Lớn rồi, mà giống như con nít.

Dì Nhân xuống dùng cơm. Mọi người dùng xong, Thủy Trúc thu dọn thật nhanh nhẹn. Bà Thanh Thủy bảo:

- Con bận thì để mẹ dọn cho!

Thủy Trúc cười:

- Dì và mẹ lên đi! Con dọn được mà.

Thủy Trúc lau tay. Cô mỉm cười. Bây giờ về phòng để đọc nốt tài liệu còn lại. Chắc hôm nay phải thức khuya đây. Thủy Trúc đọc và dùng bút chì đánh dấu vào những phần quan trọng. Sau đó, cô lấy giấy bút, phác thảo kế hoạch. Việc này đối với cô tương đối dễ dàng. Vì cô đã được Hải Bằng chỉ cách tiếp nhận tài liệu và lập kế hoạch thích hợp.

Công việc đã xong, Thủy Trúc vươn vai.

Thành phố Đà Lạt về đêm thật lạnh. Cô kéo cho chiếc cổ áo cao thêm. Đã hơn nửa tháng, cô rời thành phố hoa lệ. Bỏ lại sau lưng những quá khứ đau buồn, Thủy Trúc ngược lên bầu trời, bầu trời đầy sương mù, không có một vì sao. Hình ảnh Hải Bằng vẫn hiển hiện trước mắt cô. Thủy Trúc lắc đầu thật

mạnh để hình ảnh anh tan biến đi, nụ cười buồn nở trên môi. Em sẽ cố quên anh, chúc anh hạnh phúc!

Bà Thanh Thủy trở mình, Thủy Trúc vẫn còn thức. Bà khẽ gọi:

- Thủy Trúc, khuya rồi, vào ngủ đi con!

Thủy Trúc quay vào:

- Vâng!

Thủy Trúc sắp xếp lại giấy tờ, cô với tay tắt ngọn đèn, Thủy Trúc cảm thấy thương mẹ:

- Già rồi, mà phải theo con gái bôn ba.

Nghĩ đến đây, nước mắt cô lại ứa ra. Cô chấp tay lên ngực:

- Cầu trời! Cho mẹ con được bình yên! Thật nhiều sức khỏe.

Và cô thiếp dần trong giấc ngủ.

Thủy Trúc xem lại bản phác thảo lần cuối. Cô gõ cửa. Vẫn giọng sắc lạnh:

- Vào đi!

- Thưa ông! Bảng phác thảo đã làm xong!

- Cô về phòng đi! Tôi xem xong sẽ có ý kiến!

- À! Cô ra đóng cửa, nhớ thể hiện mình là người lịch sự.

- Dạ, vâng!

Thủy Trúc tức lắm. Được rồi! Ông sẽ xem tôi sẽ trả thù ông đây!

Trọng Nam rút bản thảo của Thủy Trúc. Anh không ngờ bản thảo của anh và cô ta rất trùng khớp. Anh mỉm cười. Cô ta có tài thật, mà lại đẹp nữa. Mình cứ tưởng cô ta chỉ được cái vóc dáng bên ngoài còn bên trong thì rỗng tuếch. Trọng Nam đứng lên nhìn qua cửa sổ. Anh đang thấy Thủy Trúc đang đứng lên ngồi xuống ra vẻ nôn nóng, anh mỉm cười:

- Cô cũng bướng bỉnh lắm!

Trọng Nam cho cô đứng lên ngồi xuống không biết bao nhiêu lần. Mãi đến chiều. Anh mới bấm chuông gọi:

- Cô Thủy Trúc, đến phòng giúp tôi!

Thủy Trúc gõ cửa, nhưng trái với lần trước, giọng trở nên thật dịu dàng:

- Cô Thủy Trúc vào đi!

Trước mặt Thủy Trúc là một nụ cười rạng rỡ, Trọng Nam cười:

- Cô ngồi đi!

Thủy Trúc sững sờ, Trọng Nam đẩy tách nước trước mặt cô:

- Cô dùng nước đi!

Thủy Trúc chớp mắt, Trọng Nam nhún vai:

- Cô ghét tôi lắm phải không?

Thủy Trúc lí nhí:

- Dạ! Đâu có, tôi cứ ngỡ ông...

Trọng Nam tiếp:

- Là ông già cổ hủ, là cụ non chứ gì!

Thủy Trúc cười mỉm:

- Đúng vậy vì thái độ của ông nói lên điều đó. Cô thẳng thắn lắm, lại có tài. Bản phác thảo của cô làm rất tốt.

Trọng Nam đưa cho Thủy Trúc bản phác thảo của anh, cô kêu lên kinh ngạc:

- Giống thật!

Trọng Nam chìa tay:

- Chúng ta sẽ trở thành đối thủ của nhau.

Thủy Trúc cúi đầu:

- Dạ! Tôi không dám!

- Sao lại không! Cô không muốn trở thành đối thủ của tôi sao?

Thủy Trúc ngẩng cao đầu. Cô chìa tay ra bắt tay Trọng Nam. Trọng Nam thân thiện:

Chúc mừng cô trở thành một thành viên của công ty chúng tôi.

Thủy Trúc nở nụ cười duyên dáng:

- Và còn là đối thủ đáng gờm của ông đấy.

Trọng Nam gật gật đầu:

- Đây là lần đầu tiên tôi có đối thủ đấy!

- Tôi cũng thế?

- Hôm nay, chúng ta phải ăn mừng cô gái nhập vào công ty!

Thủy Trúc từ chối.

- Dạ, không được, tôi không có nói ở nhà nên sợ ở nhà, nên sợ ở nhà trông.

Trọng Nam đưa điện thoại:

- Vậy cô gì về nhà!

- Dạ! Nhà không có số điện thoại?

Trọng Nam cười mở:

- Hẹn dịp khác!

- Vâng, xin hẹn dịp khác, giờ tôi về được chưa?

- Được! Cô cứ tự nhiên đã hết giờ rồi.

- Vâng! Tôi phải về chứ tôi không nỡ để ông mang tiếng ông chủ bóc lột.

- Cô nhớ dai thật, chào cô!

- Chào ông!

- Này! Cô đừng gọi tôi là ông nghé già lắm, cô cứ gọi là anh Trọng Nam là được rồi.

- Dạ!

- Không có gì phải ngại. Ở đây mọi người gọi tôi như vậy!

Trọng Nam vẫy tay chào cô, cô mỉm cười tạm biệt.